

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Szerebiske njedzelske łopjeno.

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihcizischczerni w Budyschianje a je tam ja shtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Prěnja njedzela adventa.

Mat. 21, 1.—9.

„Džowka Zionsta, wjebel so jara! Wustaj, Jerusalemska džowka! Hlej, twój kral pschińdže t tebi s čžichej myšlu.“ S tutej wutrobny-dobymazej powjeszczu postrowja naš dženzka Anjesowj swjaty advent, s kotrymž sažo psches Božu milosć nowe zyrkwine lěto sapocžinamy. Duž njekomdžmy so, lubi čžitarjo, ale džimj swojemu kralej napschecžimo s wyslanjom: „Hosianna temu synu Dawitowemu! Khwaleny budž, kiž pschińdže w mjenje teho Anjesa! Hosianna we wyškofscžiči!“

„Kral“ swojemu Sbožnikaj rěkamj; wón sam so tak mjenuje psched Pilatom: „Ja sym kral: ja sym so na to narodžil a sym na to na swět pschischol.“ Tež swjate pišmo wobswědčža, so je Ješuś našch prawy kral, kotremuž je data wschitka móž w njebjěbach a na semi; so ma wón mjeno psche wschitke mjena, psched kotrymž dyrba so wschě kolena poklakowacž, a so maju wschitke jasnyki pónawacž, so je Ješuś Khrystuś tón Anjes. W swojej kschescžijanskej wěrje so tež t Ješuśej jako t swojemu kralej pónawamy, prajizy: „Ja wěrju, so Ješuś Khrystuś je mój Anjes“, s dobom wo nim wusnawamschi, so je wón horjespěl do njebjě a ředži t prawizy Božej. Duž jemu kralowste mjeno s polnym prawom pschischlucha.

Tola došč njeje prajicž: Khrystuś je kral, ale tu rěka: Twój kral. Dokelž je jemu wschitka móž data w njebjěbach a na semi, dha je wón s kralom nade

wschěmi, tež nad tymi, kotřiz nicžo wo nim wjedzić nochzedža; ale wschitzy čži, kiž so w jeho kralestwoje pod nim živi, so so jemu sa swójsstwo podali a wón jim, tak so tudy woprawdže rěka: hlej, twój kral, to je knježer a knjes tebi t žohnowanju, dokelž sy jemu rady poddany, tak so móžesch spěwacž a prajicž: „Knježe, ty sy mój, ja sym twój, wěcznje swojej swój!“

A tónle twój kral — hlej, wón pschińdže. Wón njewostanje w zusej dalinje, ale wón so bliži a pschińdže. Pschetož w jeho kralestwoje hnady wobstawa stajny pschithad knježerja t swojim poddanam. Wón pschithadža lěto wot lěta t nam we swojim swjatym słowje, w sakramentomaj swjateje kschecžizny a Božeho wotkasanja, kaž tež we wodženjach nascheho žiwjenja.

Haj, twój kral pschińdže t tebi. D kajke sbože so čži s tymle nadobnym hoscžom dostawa! Derje tebi, hdyž so tež teho radujesch a sy řebi tajkeho wopnta wěsty. Sbožny sy, sacžumasch-li we hlubinje swojeye wutrobny horzu žadošč sa tymle njebjěskim hoscžom a jeho měrom! Tebi je potom wořebje prajene: Hlej, twój kral pschińdže t tebi. To je tón Anjes, kotremuž knježstwo woprawdže řlucha, kotryž chze sam w twojej wutrobje bydlicž a ju wodžicž jako prawy kral, pod kotrehož řzeptarjom ty potom tež tón měr dozpiješ, kotryž swět dacž njemóže.

Twój kral pschińdže t tebi! To je profecžiske řlowo, kotrež chze so nad kóždej čžłowskej wutrobu, nad kóždym domom dopjelnicž; tež nad našchim. Tónle pōžohnowany wopnt kóždy dom trjeba, dokelž žadny bjes řtarosčow a řchiza, duchowneje čžemnosčje a wschelateje

hrěščneje njeczistosće njeje. Pšchindže-li Jezuš do tajeho domu, o kak bórny so to potom wšchitko k lěpschemu wobroczi!

Duž dajmy jemu do swojeho domu saptupic a pschejmy šebi jeho šwjaty advent do nascheje nudy a křudoby! Wón naš s luboscju na swojej wutrobje nošy a pschihadža k nam s czihej myšlu, pschimoławšchi nam: „Pójće šem ke mni wšchitzy, kiž wy spróznj a wobcžeženi seže, ja chzu waš wofschewicž. Wšmicže na šo mój pschah a wufńež wote mnje, dofelž ja cziheje myšle šym a s wutrobu pokorny; dha namafacže wotpoczińt sa šwoje dušce.“ S tyhle jeho šlowow jašnje pšnawamy, šo je wón kóždy czaš hotowy, nam pomhacž, naš wumóz, šabludženych na prawy pucž dowjesč a s hubjenštw a šbožu pschinjesč. Kunjež je wón kral wšchitkich kralow, nochze wón tola žaneje pychi kaž semški kral, ale šwoju cziču myšl a ponižnosč tež šwonkownje pokafuje, šo bychu šo křudži a nišy psched nim nještrachowali, ale porno bohatym a wyšokim s polnej dowěru k njemu šupicž mohli.

Powjesče džowzy Zionskej: Šlej, twój kral pschindže k tebi s czihej myšlu! „Šlej!“ to rěka: wotewt woczj! Tole šlowcžto budž nam nastork, šo šebi šwojeho krala prawje wobhladamy po wofšobje, škutku a šlowje, tak šo bychmy jeho czičim horliwišcho powitali a czičim šwólniwišcho pschijeli, se rtom a wutrobu wuwolajo: „Šhwaleny budž, kiž pschindže w mjenje teho Šnješa! Šosianna we wyšokofczi! F.

Lilija —

čzistosč a njewina; rošlacže a poluta! —

Šlób: Njej' rjana Boža njewješta? —

Abu tež: Ja šo na šabat hotuju. —

Kak witam cže, mój Šbóžniko,
Šdyž s nowa pschindžesč, Jezušo?! —
Čzaš hnadneho nam pschichoda
Nětk šbožownym wšchal šesthadža! —
Duž šosianna wšchudžom špěwajmy
A šbóžnje wobhnadženi wyštajmy!

Šdyž Zion palmy podawa
Čzi na pucž twój tu do šwěta,
Čhzu tebi tež ja kwětki šlacž
A radošnje cže powitacž;
Nječy dušcha psched tobu šo poklonja
A pokornje czi psalmy šanosča!

Šzej pschijšch mje hacž najrjenišcho,
Šdyž do wutrobny dasch mi šo.
Duž ščěroko czi wotewrju,
Mój Jezu, šwoju wutrobu;
Budž, žohnowany Šnješa, witany;
Wšchal hódny cžescže najwyšchšcheje šy! —

Kaž czišta běla lilija
Šzo wobhladuje njewina,
Še pycha hacž najrjenišča,
Šdyž dušcha je s njej debjena! —
D derje mi, hdyž šej ju wobšhowam,
Šo dušchu s Boha czištu, měnu mam.

Ššym šbóžny hižom na šwěcže,
Šdyž wutroba mi czišta je,
A junu Boha wobhladam
Wot woblicža we šwětle tam,
Šdžez hřech a šmjercž wšchal nima šastupa,
A radošcž je na wěcžnje njebjeska! —

Šdyž bliže pak šwět wobhonjam
A widžu, s czičim šo bėdžicž mam
Ma cžerje tudy podrožnej
A cžasto k temu cžernjowej,
Dha dušcha štyš a žaloscž šacžuwa,
Šo wumóženje krucže požada.

Wšchal hrěšnik tudy wostanu,
Mam womasanu wutrobu,
Šzo šhubila je njewina,
Šlej, lilija je šwjadnyla! —
Kak nětko wobšteju psched Jezušom?
Kak móžno je, pschincž s žušby k njemu dom? —

D derje mi, šo Šbóžnika
Tu moja wboha dušcha ma;
Wón je mje šebi wufupił,
Š křwju šwojej mje tež wucžisčijł.
Duž šbóžne halleluja šaspěwam
Šow hižom a džak horzy woprowam!

D jehnjo Bože Jezušo,
Mój Šsrědniko a Šbóžniko,
Čžescž tebi budž a modlenje,
Šo šebi wucžisčijł šy mje! —
Nětk běla twója njewina mi je
Ta lilija, kiž šbóžnje pschij mje!

M. U.

Jan w jastwje.

Ša šwjaty adventski czaš pscheložjł K. A. F.

Sczenje šwj. Mateja 11, 2—10.

Mjelcž, o moja dušcha,
Bóh cže, kaž šo šluscha,
Š nudy wuwjedže.
Nječy ty šjerjesch rada,
Šchtož czi Boža hnada
Tudy pšcžele.
Šeno džj pucž njebjeski,
Wostań s Šhryštom šjenocžena,
Dha šy špokojena.

Jan w jastwje! Šrědat w dalokej holej puščinje, šanknjeny do cžěšneho jastwa, muž wutrobitorcže a mozy s wohniwej horliwoscju we wutrobje, šwojemu powolanju wšaty a do šamotoy jatby šawrjenty, žiwy šwědk wěrnoscže a prawdosče w pschebnytku šłóšnikow twjerdže džeržanty, wuwolat šo bližazeho dnja w cžěmnoče šedžo, mješ tym šo šlónzo šboža šwój bėh špocžina; — šchtó šmė šo džiwacž, a šchtó čže jemu porokowacž, hdyž šo wón s wěštej njesčětpliwošcju Šbóžnika praschecž dawa: šy Ty tón, šotryž pschincž ma, abo dyršimy na druheho cžalacž? Šaty byčž, w horju šedžecž, to čže wufnjene byčž; tež šylnych tudy šlaboscž wobjima, tež nad dušchu roškwětlenych tu mrocžele dwěla cžahnu a ščěrja šwoje šacžěmnjate ščěnty na tyšchnu dušchu. Jan w jastwje wo tym pschilad dawa, psalmy nam do wutrobny tajkich, wot šorja šajatyč, hladacž dawaju, kak w njej žolmi a wichoři a morjo myšlow šo w štaroscži, bojoscži a dwělu nawaluje, a šchtóž je wot naš hižom w prawej wufkoscži pobyl, tón wě wo tym rěcžecž, kak cžěžto šo pschēbēduje a kak šhutne wojowanje bywa, šo wutroba we wěrje wudžeržuje.

Wšchihadža šorjo na tajke wutrobny a do tajkich domow, hdyž žana wěra njeje, žana modlitwa, žana nadžija, dha tam tež

žadny troscht a žana pomoz njeje a dyrbi so słowo japoschtola dopjelnicz: „Erudoba swěta pschinješe smjercz“. Ale kak je pola druhich? kak w křesćijanskich swójbach? we wěrjazyh duskach? — Derje je husto tudy tak, kaž pola Žana w jastwie. Wón drje wěri, pschetož wón wschał njebe scžina, kotruž wětr tam a kem khabla, niž jedyn i tych mjehlowzow, kotrymž derjehicze žame ja žiwjenje placzi; a tola je jeho w jatbje, w nozy jeho jastwa, pod czežu jeho rjeczasow njesčerpilwosć spytowała a je wón do prafchenja pschichol, hač dha je tež Žesuf wopravdže Šbóžnik.

Žaj, tak je. W jastwie horja so njespokojne prafchenje spocžina, a tež pola tych žamych, kotřiž su do Božeho słowa sałoženi a jeho wotmolwjenje snaju. Čeho dla dyrbiu tole czerpicz? čeho dla je mi Snjes tajkule žalosć nacžinil? čeho dla so wón komdži, mi pomhač a džerži swoje wobliczo pschede mnu potajene? W tajkich čažbach domapytanja psches hubjenstwo a horjo runa so někotryžkuli křesćijan Žanej w jastwie. A temu njetrjebamy so džiwać, dla teho njedyrbimy nikoho swaricž, so so jemu podobnje dže kaž žylnemu mužej Žanej, wo kotrymž wschał tola Šbóžnik praji, so je wjazy dylžli profeta. Ženo so so jenicžy njetyšimy a njeprafchamy, ale so tež i Žanom na prawym měšće prafchamy a wot tam wotmolwjenje bjerjemy, kotrež naš sažo posběha a poshlnja we wudžerženju hač do kónza. Pschetož k temu je nam tež žlabosć žwjatych mužow do biblije sapisana, so by so nam potasalo, hžže mamy hicž w swojej žamžnej žlabosći, ja žebje troschta a wutrobitošće nabyč, so, wojowanjši dobre wojowanje, wscho derje wuwjedžemy a bitwisčžo wobkhowamy.

Rospomínmy žebi to nětko dale a složmy swoje rospomnjenje na

Žana w jastwie,

pschi čimž najpriedy wobhladajmy, kak Žan pschecžimo Křystužej a potom kak Křystuž i Žanom čini.

Božu milosć, duscha,
Rospomín, kaž so žluscha,
Wotpocz' we Bosy;
Dowěru měj k njemu,
Potom džak dasch jemu
Sa mēr wutroby,
Niž tu ty mašč i dowěry.
Tyšč, kiž po Bosy so slož, a
Křchewi ruka Boža.

I. Kak Žan, tón žylny muž Boži, w jastwie pschecžimo Křystužej čini, to žebi najpriedy rospomínmy:

Křčženik Žan je posledni a najwjetschi mjes profetami byl, pschedbžer Šbóžnikowy; wón je wotrošl w měščniškej swójbje, i Žesufowej maczerju wutrobnje pschecželenej, bu woczehnjemy wot pobóžneje Šilže, wo kotrež pschecželenej, bu woczehnjemy i Marju, jako swojej džěsći pod wutrobu noschecštej, nam ewangelska stawisna powjeda. Žan je Žesufa křčžil a pschi tym žwědczenje i njeja dostał, so je to žyn bójšeho spodobanja, a wot tym: Žesuf je žlubjenty mežiaž, je wón tak twjerdže pschecžewčženy byl, so jeho swojim wučobnikam i tymi słowami potasowasche: Šlej, to je Bože jehnjo, kotrež swěta hrěchi nješe!

A tuteho Žana, w kotrymž běšče so wěra do Šbóžnika swěta tak žluboko saforjenila, so tola w jeho jastwie myšle njesčerpilwosće žimaju, a spytowanje dwěla, hač dha je tež Žesuf wopravdže žlubjenty mežiaž, na jeho křodži. Čeho dla, tak je to wěšće w jeho spytowanej duschi klincžalo, — čeho dla pschewoštaja mje wón jatbje a smjerczi? čeho dla mje i mozu njepschecželow njewužwobodža, wón, jako kral, mje, swojeho wuwolara? čeho dla so wón komdži, swoju křažnosć šjewicž, swoje kralestwo sałožicž?

Ty njekmjesch wěricž, so běšče tajka dwělnosć a njesčerpilwosć

pola Žana njemóžna, ale dyrbišch wopomnicž, so stej wonej w jastwie na jeho křodžilej, tak móžesch žebi wobstejnoscž jeho dusche wujasnicž a nimašch trjeba, žebi jeho prafchen na Žesufa tak wukladowacž, so je Žan žam sa so twjerdy byl, a je jeno swojich wučobnikow dla, so bychu so čzi tež wottwjerdžili, tutych k Žesufej pošlał. Budžišche-li to wotpohlad jeho pošelstwa byl, dha budžišche wono wěšće hinaš klincžalo, hač je nam to w scženju prajene, a tež Žesufowe wotmolwjenje budžišche hinaš rečalo, a njebudžišche tak njepošrednje na Žana složene bylo: „Džitaj a powjestaj Žanej sažo, schtož wój žlyšchitaj a widžitaj!“ Ně, sajatemu Žanej, tutemu spytowanemu mužej, je sa žebje žameho wo wotmolwjenje čžinicž bylo, a Žesuf je jemu to žamo do jeho jastwa pošlał, so by so nad nim pošbėhnył a i jeho troscht cžerpal. — Šchtó je tež tak žylny a derje sałoženy, so by jeho duscha hiščže sarženjam dwěla wustajena njebyła? kotry čžlowječ, a njech je wón tak pobóžny a wěrjazy hač čže, je tak twjerdy, so jeho žane spytowanje wjazy potrjehicž ani jeho duschu snjeměricž njemohlo? Njedžerž so ničtó sa wěšteho, njech so nikomu njesefdawa, so je rječ, priedy hač so njeje wopravdže psches prawe horjo pschebėžil a w nim wobstał!

Tajke bėžčenja su w tymle žiwjenju wschelafore; tola te su pschesžylnje najčžejšče, w kotrychž ma so wutrobitošć křesćijanšeho wojowarja wofebje psches scžerpilwosć a mjelczenje wopofasowacž. Šlejčže, Žanej njebe ženje cžěžto, jako hiščže swobodny w puscžinje předowasche a k pokucze křčžijesche, ludžom kžždeho waschnja a stawa, kotřiž k njemu pschilhadžachu, — měščnikam a lewitam, farišejškim a žlonikam a wsčemu ludu, wěrnoscž se wschej sprawnoscžu a křtosčžu do woblicža prajicž; wot njeho to žaneho pschewinjenja nježadawche, tamnemu ščšnemu kralej pschewolacž: tebi so njepšluscha, swojeho bratra mandželstu mečž; ale sa to je so jemu křšale šesčlo, so dyrbjesche nětk jaty a swjasany a bješskutkowy byč. Žaj, we wojowanju se swětom, tak dokho hač móžemy so hibacž, ruku a nohu swobodnu a cžeršty wodych mamy, móže nam druhdy po prawym derje byč, a my čžujemy so šbožownych, so žmy tež žobu pódla, njedžiwamy tež wjele na rany, kotrež w hołku žyduju. Ale hinaš a wjele cžěžšcho nam budže, tak bórny hač je bėžčenje horja na scžerpilwosć stajene a křčž na dom a wutrobu a stawy čžiščžži, so žmy kaž hromadu swjasani a sašchńorowani. Mužoj, kotřiž su wojerštwu nashonjeni a su na wójnach žobu pobyli, wotkřucžuju, so wschał wutrobitošć k temu žluscha, njepschecžela nadbėhowacž, a w horzej bitwie na žam a žam hicž; ale hiščže wjele wjazy wutrobitošće je k temu trėbneje, štejecz na strasčnym wěšće, hžžž kule lėtaju, bješ teho so by so hnucž žměl a so wobaracž mohł. Přėnšche móža tež mlodži a njenashonjeni wjazy, tola poslednišche samóža jeno stari wojowarjo mērneje, twjerdjeje smužitoscže. Smužitoscž pschimarja je Žan wopofasal jako křuty, wótšje žwědcžyžy předač pokuty w puscžinje pschede wsčēm ludom; smužitoscž cžerpjerja dyrbjesche wón nětko hačle wuknyč — jako žamotny muž w jastwie.

(Pschichodnje dale.)

S nozy do swěta.

Stare, hiščže njewočžiščžane powjedańčžo Žana Bóršeho.
(Pofracžowanje.)

VIII. Šduž je naša najwjetscha, Boža pomoz pschilhadža.

Ti dny su sašchle, so bu Marja pschewjesena. Na pschimórškich haščach so hibicžiwšche žiwjenje šbėha. Wječor so bližti a horzota saštawa i nimale žehliwymy poduwanjemi podušchowacž. Na haščach ludžo žiwjenja pošnišcho křodža a křčžski lud so na splaznjene tšchji podawa, so by tam křodžo abo žedžo wječornu křłodnotu wužiwat.

Na tšchju wulkeje křofejownje pschinješe křwataty žlubobnik

štyri mjehte pužaki a skladže je njeđalo to rósno. Tjjo mužojo, kaž němžy knježa swoblekani, pschistupaju po šhodže jedyn sa druhim na tšechu. Eso dele kydnymšchi slěhujaj so na mjehte pužaki, so bychu wolowkowaneho pomětra wužiwajzy so rosrěčowali. Tež tji trubki s wonjatym turkowskim tobakom jim klužobnik pschinješe, kiž chzedža k wjeczornemu kšofej wužiwacž. Na jich woblicžach so pokasuje, so hiščezje na jeneho woczakujaj, kiž dyrbjal so na próbdne měštno wulehnyč.

Najmlódschi wotewri röt: „Šačtežto tu našch ilirski Saroměr skoro njebudže? Wón je bórsy pschińcž klužil.“

Staršchi knjes, jendželski pschekupž, so pomalku wufměwšny a wotmolwi: „Mi so trochu sda, so kmy liščtu mjes holbjata póbłali. Tón luby knjes Saroměr sda so žyle k temu rodženy byčž, so by sa mlodymi žónskimi čuščil. Wón bě dženka dopoldnja kaž tšeleny, hdyž mje setka, a powjedasche žyle šbožowny wo nimo měry rjanej Grichowzy, kotruž běšche mjes na pschedań žónskimi widžal —

„Haj“ — šapadže jemu tšezji knjes, rěčnimy Franzowšo, do kłowa — „haj, čestny knježe, sda so to někomužkuliž. Ale to so Saroměrej kšiwda čini. A my jemu njecžimny žaneje! Wščať wěmy, so žadny s žykeho towarštwja tak spróžniwje njeběha a so wo našchu wěž njestara kaž wón. Ščo wě, ščo je jemu na pucžu bylo! Sa so wješelu, so nam bórsy dobru nowinu pschinješe.“

„Bóh šwarnuj“ — so žendželčan samolwjesche, — „Bóh šwarnuj, so něhdže chyzl na njeho šwaricž, dokelž tu njeje. To žadny čestny muž njecžini. — Ale hlejče, knježa — —“

Wón hiščezje dorěčal njebě, duž so w dworje stupanje sebra, a kaž jelen pschistaka spěšny mlodženz na tšechu.

„Dobry wjeczor, moji knježa, dobry wjeczor!“ strowjesche wón na wschě tši stony. Šeho čělnu rjanosč pschesche pschistojna drašta a hiščezje wjele rjenišcho jeho pschistojne waschuje. Wón dale rěčesche s čyštym hložom:

„Domolče mi, čestni knježa, so so k wam kydnju. Pschede wschěm druhim pak šchalku kšofeja a karancžk wody. Žyle popoldnje na nohomaj bjes šchleńcžki wody šym skoro kaž ryba, kiž je džen na kuchim ležala.“

Šlužobnik pschinješe woboje. — W tu kšwilu, hačž so nětt Saromir kšynjesche, njerěčachy přěšchi tji knježa ničjo mjes kóbu, dokelž woczakowachu, kajke nowiny budža kšynjecž. Sich woczi jenož jemu do woczow hladachu, so bychu w jeho woblicžu čitali, ščo nješe, hačž malo abo wjele wješeleho. — Kaž bě so wšchewil, setre šebi pót a šapocža rěčezč:

„Tak wjele móžu wam hnydom do přědka prajicž, so nješym malo podarmo wokoło teptať. Wšy seže šami dužy nimo njewólniškich wikow widželi, kajke nowe čyrjódki wbohich Grichowkow tam čepja a kędža. A to je wot čerta, ščož šebi Šbrahim, kiž ma jich najwjazy, sa nje žadacž pocžina. To žane rěče s nim nješy.“

Na to staršchi knjes prajesche: „Ščtoha-težto šebi myšli? Kajke hubjene tola běchu, hdyž je tu wóndano po hašach čžerjachy, blěde a kuche!“

A k temu pschistaji Franzowšo: „Wón budže je tak dyrbjecž bórsy šrospschedacž, dokelž so pječa mór pokasowacž pocžnje, a tón s wjetšcha wjele njewólnikow pohraba.“

Šimaj Saromir wotmolwi: „Wšy dyrbjeli šebi je bliže wobhladacž. Kunjež čžerwjene njebyle, čžinja so tola šame nahladnišche, dokelž je jim hrožene: kotraž budže so hubjena plakacž, abo psched kupzom wišata stacž, budže na kosče šchwikana. Wone jědža, ščož móža, so bychu rucže nahladnosč nabyle; pschetož puki se kucžkathym křjudom žačofnje bola. — A móra dla Šbrahim ani pjenješka njespuchčži. Kadscho šwoje rjane žónske na dalsche wiki domjedže. Wón wě, so je, šu-li rjane, wschudže derje šaplacža. A my dyr-

bimy kšwatačž, so je wschě šwotkupujemy. Šewaf budža woboje jehnjata druhim šrospschedawane, a potom móžemy je po wschěm turkowskim šwěče hromadu pytacž. Mi je tak džiwno, so njeje hižom přenje dny te najrjenišche wotbył.“

Duž šebi radžachy, tak mohle so kšesčžijanti najrucžišcho šwotkupowacž.

„Ale moji knježa, ja šam drje dlěje kupowacž njemóžu. Mje šu pječa šejnali. Sa dyrbjach přjedy dužy po hašach kšynjecž, tak jedyn prošer druhim na mnje pokasujaj rjekny: „Ščtotežto tónle pschyczi šyn je? Sa hižom šym jeho něotry ras pschdrajčzeneho widžil Grichowki kupowacž. Pschecžo dha jich tón telto kupuje?“ — Bychu-li pschedawarjo wo našchim towarštwje šhonili, dha so Šbrahim malo rjehotal njeby.“

A dale šej radžachy, tak chyzli je špokupjecž dacž. Saroměr pak běšche so rošhoril. Wón wótšje kšynje šwarjesche na kšesčžijanskich wjetšow, so dawno nješy po žylej Turkowskej tajke čžlowjecže wiki šahnali. „Woni jenož trjebali kšynje porěčezč“, prajesche wón, „a s 800,000 wojakami hrosčž, dha bychu na wschěch štronach Turkowskej žačofnje škwilo njewólnikow šros-puchčželi.“

Na hašach pocžinasche hara bóle rědka byčž a s druhich tšechow kracžachy ludžo k měru. Duž tež so po doradženju čži šchtyrjo knježa domoj nastajichy.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Njedželu 2. adventa budže 4. šerbske kemschenje w Draždžanach.

— Pošlednje listno bibliškeho pucžnika, kotryž je k. šarať Mateť w šucžinje Šserbam jašo pschecželnije šestajal, so čžisčezči a budže so wón w prawym čžasju rosdawacž psches knjesow duchownych, so šmėja jón Šserbja hižom do hód w rukomaj.

— Wutoru 22. novembra šwjecžesche wustaw sa šlepnych w Katežach šwój šaloženški šwjedžen a to pošledni w Katežach, dokelž so wotdželenje sa malowobdarjene šlepe džezči pschichodne lěto do Altendorfa pola Kamjeniz pschekšydl, hdyž budža wschitke wustawy, kaž sa šlepnych tak sa duchasčabnych, do jeneho šjenocžene. W Katežach šawostanu čži staršchi w tak mjenowanym ašly, hdyž maja wukhowanje a šastaranje na čžasž žiwjenja. Tónle ašly so najškerje powjetšchi, so móže w nim wjetšcha licžba staršchich šlepnych wukhow namakacž.

— Wo našchim kšěžoru so rjany podawť powjeda. Wón běšche s wyšofimi a bohатыmi knjesami na hońtwu pschischol. Duž woni tež nimo tajkeho wustawa sa šlepnych w Šruskej pschindžechu. Tam so korby a druge wudžělki, wot šlepnych džělane, k pschedacžu poskicžachy. Kšěžor šebi wschelake nakupi. Šo nim čžinjachy čži drusy knjesajo. Duž tam tež jara bohаты šemjan se Šchlesynškej pschistupi a šebi něščo kupi. Wón štohrimnowsku papjeru k wuměnenjenju na blido položi a čžakasche, so bychu jemu pjenješy wrócžili. W tym wotomiknjenju kšěžor do přědka štupi a praji: „Tón knjes je bohаты a šebi wot tych 100 hrimnow wrócžo nježada!“ To běšche rjany wunosčk sa tych šlepnych.

Dališche dobrowólne dary sa woboje armeniške šyroty.

Š Rošacžanskej wošady:

M. N.	5 hr. — np.
M. N.	3 " — "
M. N.	2 " — "

Šromadže: 10 hr. — np.

W mjenje wbohich šyrotow wutrobny džaf.

Gólcž, redaktor.